

A borsó meg a héja

Megérett a borsó!

– Na végre – mondják a süntestvérek. A borsó ugyanis a kedvenc eledelük. Már korán reggel talpon vannak. Amikor a madarak felébrednek, csodálkozva látják, hogy a két süntestvér, Tüsi és Böki szorgalmasan dolgozik. Este is csak nagyon későn térnek haza. Jókora halom zöldborsót cipelnek. Otthon aztán kezdődhet a borsófejtés.

Pakk, pakk – bújnak elő a friss borsószemek egymás után a hüvelyből.

Hm! De finom a zöldborsó!

– Micsoda illat – szaglászik Tüsi. – Szeretném az egészet most rögtön felfalni.

Ám Böki visszatartja.

– Nem lehet – mondja –, az egészet eltesszük télire.

– De legalább egy szemet...! – kérleli Tüsi.

– Nem, egyet sem! – jelenti ki Böki. – Gondolnunk kell a télre. Akkor nem lesz ennyi friss zöldség, mint most.

Na jó. Bökinnek talán igaza van. Lassan megtelnek borsóval a hordók.

Tüsi sajnálkozik:

– Milyen kár, hogy a borsóhévely elszárad.

– Miért? – kérdezi Böki.

– Mert úgy nem lehet megenni.

– Akkor mit lehet vele csinálni? Valamire azért mégiscsak felhasználhatnánk – töpreng Böki. – Tudod mit? Hirdessünk versenyt, ki tud valami ötletes dolgot készíteni a héjából.

– Versenyt? – csodálkozik Tüsi.

– Igen. Akinek a legjobb ötlete van, az nyer egy... egy... hordó borsót!

Másnap már valamennyi erdőlakó tudott a versenyről. Jöttek is az ötletek rendre. A béka úgy gondolja, hogy

borsóhévelyből lehet a legjobb kenut készíteni. Aztán versenyt rendezhetnénk...

– Én úgy vélem, hogy a borsóhéj kifejezetten függőágy-
nak való – mondja a kabóca.

– Vagy talán még jobb fürdőkádnak – kiált közbe a katicabogár, mire a pók hetykén kijelenti:

– Én leginkább légycsapónak használnám.

Hatalmas lárma tör ki erre.

– Szégyelld magad! – korholják az állatok. A pók sértetten behúzódik a sarokba.

– A borsóhévelyből szép bölcső lenne – mondják az egérlányok.

Amint láthatjátok, ötletben nincs hiány. A mókus is izgatottan rohan és kiabálja:

– Barátaim! Gyertek, nézzétek, mit csinálnak a hangyák!

Mindannyian a patakhoz rohannak a mókus nyomában. Ott aztán tényleg a torkukra forr a szó. A hangyák a borsóhévelyeket kettesével összekötözték, a párokat egymás mellett óvatosan vízre eresztették. A béka is segített, ő rögzítette a fenékhez az alkotmányt. Végül erős fűszálakat fektettek át rajta. Nehéz munka volt, veszélyes is, de a han-

gyák mindenre gondoltak. Felállítottak egy mentőszolgálatot arra az esetre, ha valaki a vízbe pottyanna.

Látjátok ti is a vízi mentőt?

A hangyanép az utolsó simításoknál tart. Hogy mit látnak az állatok maguk előtt? Egy hidat! Süniék és társaik csodálkoznak és örvendeznek.

– Most már nem kell a gázlóiig futnunk – ujjonganak. – És nem lesz többé vizes a lábunk!

Valóban, ezen a hídon az állatok biztonsággal átkelhetnek.

– Szép munka – dicséri a hód. Márpedig ő ért a hídépítéshez, ezt elhíhetitek nekem.

A hangyák büszkén mutogatják a munkájukat. A béka így szól:

– Kedves egérlányok! Átkelnétek elsőként a hídunkon?

És a béka? Ő még mindig a kenuversenyre gondol.

Hogy úgy mondjam, felavatnátok ezt a csodás építményt?

A három nővér dadogni kezd:

– Fel... felavatni? A híí... hidat?

– Nem kell félni – nyugtatja őket a béka. – Ez a híd stabil, még egy elefántot is elbírna, legalábbis egy kicsikét.

– Rajta! – biztatják őket a süniúúk.

Végül a három kisasszony elszánja magát, és rálépnek a hídra. Az első lépéseknél óvatosak, de aztán – látva, hogy a híd elbírija őket – úgy vonulnak, mint a királynők.

– Brávó! Brávó! – harsogják a nézők. – Éljenek a hangyák!

Nem vitás: a hangyák nyerték meg a versenyt. Tüsi és Böki fürgén igyekeznek haza a jutalomért, a hangyáknak kijáró hordónyi borsóért.

Már készíti is a kenukat.

